

tisku, by vzhledem ku krátké tříměsíční promlčecí lhůtě tohoto přestupku zkoumal u jednotlivých obžalovaných, zda není jejich čin již promlčen.

Čís. 2776.

Podezření, že svědek spáchal jiný trestný čin u příležitosti spáchání činu žalobního, není překážkou přísahy podle čís. 1 § 170 tr. ř.

Ke skutkové podstatě druhého případu § 83 tr. zák. (rušení míru domovního) na rozdíl od prvního případu (rušení míru pozemního) není třeba násilného vtrhnutí (vpádu, vniknutí), nýbrž stačí pouhé vniknutí, nevyžadující přemáhání odporu; pojem »vniknutí« jest naplněn již vstupem do místnosti (hostinské) ve zlém úmyslu, vykonati tam násilí, stal-li se proti třebas jen pachateli předpokládané vůli oprávněného nebo jeho zástupce; nezáleží na tom, že držitel místnosti neprojevil nesouhlas s jich vstupem (nevyzval je, by opustili místnost), stačí, že právě vzhledem k onomu bezprávnému účelu vstupu nemohli souhlas oprávněného předpokládati.

Podmětem onoho zločinu může býti buď pachatel ozbrojený, nebo i pachatel neozbrojený s více lidmi sebranými, t. j. celkem aspoň tři osoby, činné jako pachatelé.

Skutková podstata zločinu podle druhé věty §u 83 tr. zák. po stránce subjektivní vyžaduje, by si byl pachatel vědom, že s více lidmi sebranými vniká do domu nebo bytu proti zřejmě projevené neb alespoň podle okolností předpokládané vůli oprávněného.

Za vykonané násilí zodpovídají všichni, kdož do místnosti společně vnikli v úmyslu, by se tam dopustili násilí, pokud se týče ti, kteří zahrnuli ve svůj úmysl a vůli i případ, že tam násilí spácháno bude, předpokládajíc, že násilí to bude spácháno někým z těch, kteří společně s úmyslem tím vnikli; nezáleží na tom, že nedali na jevo souhlas s provedenými násilnostmi, nýbrž rozhodným jest pouze, zda při tom třebas i jen svou přítomností vědomě spolupůsobili, nedavše na jevo svého n e s o u h l a s u.

Seděl-li pachatel v jiné místnosti tak, že nemohl nebo nemusil události z místnosti, kde byly násilnosti vykonány, pozorovati, nelze mluvíti o jeho vědomém spolupůsobení při nich (o projevu souhlasu nebo nesouhlasu s nimi).

(Rozh. ze dne 13. května 1927, Zm I 651/26.)

N e j v y š š í s o u d jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnosti obžalovaných Jaroslava K-a a Oty J-a do rozsudku zemského trestního soudu v Praze ze dne 11. října 1926, pokud jím byli stěžovatelé uznáni vinnými zločinem veřejného násilí podle §u 83 tr. zák., naproti tomu vyhověl zmateční stížnosti státního zastupitelství z téhož rozsudku, pokud jím byli obžalovaní Jaromír P. a Rudolfína R-ová podle §u 259 čís. 3 tr. ř. sprostěni z obžaloby pro zločin veřejného násilí podle §u 83 tr. zák., zrušil napadený rozsudek a věc vrátil nalézacímu soudu; by ji v rozsahu zrušení znova projednal a o ní rozhodl.

D ů v o d y:

I. Zmateční stížnost obžalovaného Jaroslava K-a uplatňuje důvody zmatečnosti čís. 3, 9 a), 10, věcně provádí důvod čís. 5 Šu 281 tr. ř. První zmatek (čís. 3 Šu 281 tr. ř.) spatřuje v tom, že svědek Bedřich H. byl vzat do přísahy přes to, že prý byl tu důvod, vylučující přísahu podle Šu 170 čís. 1 tr. ř. Zmateční stížnost poukazuje na to, že prý také němečtí účastníci srážky (mezi nimi svědek H.), byli obžalováni a že svědek jest proto podezřelým, že se účastnil činu, o němž byl vyslýchán. Než zmateční stížnost přehlíží, že čin, o němž byl H. vyslýchán jako svědek, záležel v násilném vpádu obžalovaného Jaroslava K-a a soudruhů do cizího domu a rušení míru domovního. Že by svědek při tomto činu jakýmkoliv i nejvzdálenějším způsobem byl se účastnil, nevyšlo na jevo a zmateční stížnost sama to netvrdí. Podezření, že svědek spáchal jiný trestný čin u příležitosti spáchání činu žalobního, není překážkou přísahy podle čís. 1 Šu 170 tr. ř. Ostatně by musilo býti i podezření z účasti na činu, jehož se výslech týkal, opodstatněno buď procesním stíhacím úkonem nebo rozhodnutím soudu, čehož tu rovněž nebylo. Jen mimochodem budiž podotknuto, že obžalovaný, zastoupený při hlavním přelíčení obhájcem, proti vzetí svědka H-a do přísahy ničeho nenamítal.

Podle čís. 9 a) a 10 — správně jen 9 a) — Šu 281 tr. ř. namítá stěžovatel, že jeho odsouzení pro zločin podle Šu 83 tr. zák. jest právně mylným, poněvadž prý tu nejsou ani objektivní ani subjektivní náležitosti skutkové podstaty tohoto zločinu. 1. Pojmový znak násilného vtrhnutí, násilného vniknutí do veřejné místnosti, každému přístupné, s více lidmi sebranými prý nenaplnuje zjištěná okolnost, že obžalovaný vstoupil pouze se spoluobžalovaným P-ou do hostinské místnosti Německého domu, usedl a objednal si pivo, nestaraje se o ostatní, uváží-li se prý, že ani majitel hostince, aniž kdo jiný nijakým způsobem nedali na jevo, že obžalovaní nejsou jako hosté vítáni (výtku neúplnosti čís. 5 Šu 281 tr. ř.). Pro rozsudkový předpoklad, že majitel hostinské živnosti by byl obžalovaného a jeho společníky nevpustil, nemá prý první soud důvodů (čís. 5 Šu 281 tr. ř.). K naplnění pojmu vykonaného násilí nestačí prý zjištěná skutečnost, že obžalovaný pronesl své vyzvání k německým studentům ve formě uhlazené a, cítě se ohrožen, povolal své druhy na pomoc slovy: »Hoši, pojd'te sem«, ale (jinak) násilí se nedopustil ani k násilnému jednání jiných nedal podnětu. 2. Soud prý nezjistil, že se obžalovaný dorozuměl s někým jiným, že přijdou do Německého domu, by tam vykonali násilí (strhávali cerevisky); rovněž prý nezjistil, že, vcházeje do místnosti Německého domu, činil tak u vědomí, že jedná proti předpokládané právně respektovatelné vůli majitele; nebyl prý také dokázán jeho úmysl vykonati násilí. Z okolností, jež soud uvádí pro své přesvědčení, že obžalovaní jednali ve společném dorozumění, zejména z účasti na schůzi v Národním domě na Smíchově, kde se mluvilo o očištění Prahy od nosení barevných čapek, z členství ve fašistické organizaci, z výroků jednoho se shromážděných před německým domem na Příkopě k strážníkovi H-ovi, ani z výroků obžalovaného, pronesených k témuž strážníkovi po činu, nelze prý usuzovati, že šlo o podnik spo-

lečný, vzešlý ze společného dorozumění a ujednání. Než zmateční stížnosti nelze dáti v žádném směru za pravdu.

K 1. Stížnost především přehlíží, že ke skutkové podstatě druhého případu §u 83 tr. zák. (rušení míru domovního) na rozdíl od prvního případu (rušení míru pozemního) není třeba násilného vtrhnutí (vpádu, vniknutí), nýbrž že stačí pouhé vniknutí a že tento pojem jest naplněn, jakmile jest zjištěno, že obžalovaný a jeho druzi vstoupili do místnosti německého domu ve zlém úmyslu, by tam vykonali násilí. Stížnost přehlíží, že trestnost obžalovaného nespočívá v pouhé skutečnosti, že vstoupil se svými druhy do veřejně přístupné hostinské místnosti, nýbrž v tom, že tak učinili — jak rozsudek zjišťuje — ve zlém úmyslu, by tam vykonali násilí na domácích osobách (hostech). Děje-li se vstup za takových okolností, nelze předpokládati, že oprávněná osoba (majitel, nájemce hostince) souhlasí s takovýmto vstupem do místnosti jeho dispozicí podléhajících, nýbrž dlužno za to míti, že vstup se stal, když ne proti výslovně projevené, tedy aspoň proti předpokládané jeho vůli. Nezáleží tedy na tom, zda držitel hostinské místnosti projevil nesouhlas se vstupem obžalovaného a jeho druhů nebo zda je dokonce vyzval, by opustili místnost, čili nic, stačí, že právě vzhledem k bezprávnému účelu svého vstupu nemohli — jak soud zjišťuje — předpokládati souhlas oprávněného. Vytknutá neúplnost rozsudku týká se tedy okolnosti nerozhodné. Neobstojí ani výtká nedostatku důvodů, poněvadž soud odůvodňuje své přesvědčení, že by obžalovaným nebyl dobrovolně poskytnut vstup do místností, právě úvahou, že vstoupili za provedením bezprávného účelu, ve zlém úmyslu, vykonati násilí. I když tedy obžalovaní byli oprávněni vstoupiti do místnosti jako hosté, nebyli k tomu oprávněni za účelem vykonání násilí a poněvadž v tomto úmyslu vstoupili proti předpokládané vůli oprávněného, porušili mír domovní. Podmětem zločinu v druhém případě §u 83 tr. zák. může býti již jeden pachatel ozbrojený, nebo i pachatel neozbrojený s více lidmi sebranými, t. j. musí býti celkem aspoň tři osoby, jež byly činny jako pachatelé. V souzeném případě zjistil soud, že do hostinských místností Německého domu vkročili posoupně (po čtyřech) demonstranti, jichž bylo venku shromážděno až čtyřicet a že mezi nimi byli i obžalovaní K. a P., (o nichž soud nezjistil, že měli zbraň, nebo že věděli, že druzí jsou opatřeni zbraněmi); zjistil dále, že vniknutí bylo předem smluveno, že všichni působící jednali ve společném dorozumění a dohodě navštívit hostinec v Německém domě, přinutiti tam násilím účastníky, mající čapky a trikolory, k odložení odznaků, a že také hromadný vstup do hostinských místností za účelem vykonání násilí byl smluven. Z těchto zjištění jest patrné, že pomocníci obžalovaného byly vesměs osoby, které měly vědomost o protiprávnosti jednání předem smluveného, že tedy byli »lidmi sebranými« ve smyslu zákona. Pokud jde o vykonané násilí, zjistil soud, že stěžovatel byl původcem násilí, spáchaného útočníky na studentech, na osobě a majetku G-a a majetku Františka K-a v rozsudku blíže vylíčeného, k němuž přímo dal podnět tím, že přivolal z vedlejšího sálu 15 až 20 mladíků v černých košilích, kteří s ním společně do Německého domu vnikli a kteří pak konali násilí. Že byl stěžovatel přítomnými studenty ohrožen, rozsudek vyloučil. Zmateční stížnost, která, provádějíc

hmotněprávní důvod zmatečnosti, z valné míry nedbá rozhodných skutkových předpokladů rozsudku, není z velké části provedena po zákonu.

K 2. Soud zjistil z průběhu demonstrace, přihlížeje k tomu, co předcházelo ve schůzi fašistů na S., dále k výrokům, proneseným jednotlivými účastníky demonstrace vůči strážníkovi H-ovi (J-em, K-em a neznámým mladíkem, který jako první z účastníků vstupoval do Německého domu), jakož i ke všem zjištěným okolnostem, za nichž se vniknutí stalo, logicky správně, že všichni účastníci, mezi nimiž měl vedoucí úlohu stěžovatel — jednali ve společném srozumění a dohodě, že navštíví hostinec v Německém domě, že tam násilím přinutí hosty, mající čapky a trikolory, by odložili odznaky, a že byl smluven také hromadný vstup do hostince za účelem vykonání násilí. Zjistil dále, že všichni účastníci (na základě této dohody, tedy jako lidé sebraní také skutečně do hostince Německého domu vnikli a to ve zlém úmyslu vykonati tam násilí, a že by jim k tomuto účelu nebyl vstup dobrovolně poskytnut, neboli, že vnikli (právě vzhledem k bezprávnému účelu vstupu) proti předpokládané vůli oprávněného majitele. Pokud zmateční stížnost jednak popírá formálně bezvadně zjištěné skutkové předpoklady rozsudku jednak, brojící proti odůvodnění rozsudku, snaží se dovoditi, že okolnosti, o něž soud své přesvědčení ve skutkovém směru opírá, nestačí k závěrům z nich vyvozeným, brojí pouze nepřipustným způsobem proti hodnocení průvodních výsledků prvním soudem a závěrům z nich vyvozeným, neprovádí však uplatňovaných aniž jiných zmatečků v §u 281 tr. ř. uvedených. Oprávněnou mohla by se zdáti pouze námitka, že v rozsudku nalézacího soudu není zjištěno, že stěžovatel vchází do místnosti Německého domu, činil tak u vědomí, že jedná proti předpokládané vůli majitele. Zrušovací soud vyslovil již ve svém zrušovacím rozhodnutí z 28. června 1926 č. j. Zm I 36/26, sb. n. s. č. 2435, vynesene v téže trestní věci, že skutková podstata zločinu podle druhé věty §u 83 tr. zák. po stránce subjektivní vyžaduje, by si byl pachatel vědom, že s více lidmi sebranými vniká do domu nebo bytu proti zřejmě projevené, neb alespoň podle okolností předpokládané vůli oprávněného, kterýmžto názorem byl nalézací soud vázán, a dlužno připustiti, že toto vědomí žalovaného v napadeném rozsudku výslovně zjištěno není. Avšak nalézací soud zjistil, že obžalovaní, tedy i stěžovatel, vtrhli do Německého domu za účelem vykonání násilí a že se to stalo proti výslovně projevené neb i jen pachateli předpokládané vůli oprávněného držitele hostinské živnosti. Tím zjistil nalézací soud stížností postrádaný skutkový znak nejen po stránce objektivní, že totiž vkročeno bylo do Německého domu proti vůli oprávněného držitele hostinské živnosti, nýbrž zároveň též vědomí obžalovaných, že tak učinili proti jeho vůli, jak vysvítá jasně ze slov »proti pachateli předpokládané vůli oprávněného držitele,« čemuž nelze rozuměti jinak, než, že pachatelé mohli předpokládati a také skutečně předpokládali, že jednali proti vůli držitele hostince a že si tedy toho byli vědomi. Nehledíc k tomu jest i z onoho zjištění ve spojení s dalším zjištěním, že obžalovaní vnikli do místnosti ve zlém úmyslu, vykonati tam násilí, a že vstup za provedením tohoto účelu nebyl by jim dobrovolně poskytnut, a z poukazu na první zjištění patrné, že nalézací soud i tento skutkový znak vzal za prokázaný. Pokud pak zmateční stížnost

se snaží uplatnit jiné právní názory, než byly vysloveny v této věci v rozhodnutí nejv. soudu z 28. června 1926, č. j. Zm I 36/26 sb. n. s. č. 2435, pouští se do výkladů s hlediska posledního odstavce § 293 tr. ř. nepřípustných.

II. Zmateční stížnost obžalovaného Oty J-a uplatňuje důvody zmatečnosti čís. 5 a 9 a) §u 281. tr. ř. Ve směru formálním (čís. 5 §u 281 tr. ř.) vytýká rozsudku a) že prý neodůvodňuje, proč předpokládá souvislost mezi příběhem z kasina a fašistickou schůzí na S.; b) že prý skutkový závěr soudu, že obvinění jednali ve společném srozumění a dohodě, navštívit Německý dům a tam přinutit násilím účastníky, mající čapky a trikolory, k odložení odznaků, neplyne z okolností, jež rozsudek zjišťuje (výtku nelogického odůvodnění). Avšak ta i ona výtku jest bezpodstatná, poněvadž k a): soud poukazuje na seznání svědka Josefa T-a a na výpovědi obviněných Josefa K-a a Oty J-a, z nichž lze na onu souvislost bezpečně usuzovati; k b) o nelogickém odůvodnění by bylo lze mluvit jen tenkrát, kdyby zjištěné skutečnosti nedopouštěly vůbec závěru, k němuž soud dospěl — kdyby tedy vůbec nebylo lze postřehnouti souvislost mezi důvody a dokazovanou okolností — nikoliv však již tenkrát, kdyby zjištěné skutečnosti dopouštěly vedle závěru, k němuž soud dospěl, ještě jiný, obžalovanému snad příznivější. V souzeném případě odůvodnil soud své přesvědčení, že při vniknutí do Německého domu šlo o podnik předem smluvený, způsobem, který obstojí před pravidly a zásadami logiky, poukávav nejprve na schůzi s-skou z 12. března 1925 (již se účastnili kromě jiných i obžalovaný K. i J.) a kde se mluvilo o tom, že němečtí studenti provokují nošením stuh a čapek a že členové fašistické organizace některou neděli se půjdou přesvědčiti do Němec. domu, jak se věc má; potom na průběh demonstrace před Němec. domem z 22. března 1925, která se takto jeví jako důsledek jednání na oné schůzi; na způsob, jakým byl proveden hromadný vstup účastníků do hostinských místností, poukazující k tomu, že šlo o podnik organizovaný; na to, co se uvnitř sběhlo (na pouhé zvolání K-ovo »hoši, pojd'te sem« přistoupilo 15 až 20 vniknuvších účastníků, obstoupili německé studenty a počali strhovati stuhy a čapky); na charakteristické výroky, pronesené jednotlivými účastníky vůči strážníku H-ovi (»my jsme fašisti, my jsme proti komunistům a Němcům«, »To je naše hnutí, my tady musíme udělati pořádek.« »To budete, pane strážníku, vidět, co budeme dělat za měsíc« — tedy vesměs okolnosti, dopouštějící závěr, že šlo o podnik předem umluvený. Po věcné stránce (čís. 9. a) §u 281 tr. ř.) namítá stěžovatel, že činnost obžalovaného, zjištěná v rozsudku, nenaplnňuje skutkové podstaty zločinu podle §u 83 tr. zák., poněvadž a) nelze prý mluvit o v n i k n u t í do Německého domu (rozsudek nesprávně užívá slova »vtrhnutí«), kdyžťe vlastník domu nejen nekladl odporu proti tomu, by obžalovaní do jeho místností vstoupili, nýbrž prý dokonce souhlasil s jejich přítomností tím, že jim dal nalít pivo; podle názoru zmateční stížnosti předpokládá pojem vniknutí, by tu byl nějaký odpor, který by se musil přemáhati. b) Nemůže prý býti řeči o násilí, protože prý nevnikl do místností dav, který by mohl buditi obavy, nýbrž asi 20 klidných osob; obžalovaný J. nevykonal prý žádného násilí, za činnost druhých neodpovídá, ježto nevěděl, co K. podnikl.

c) Nikde prý není prokázáno, že odsouzení věděli o tom, že němečtí studenti sedí v hostinci v cereviskách a se stuhami; nemohli se tudíž smluviti, že odstraní něco, o čem nemohli věděti, že tam najdou. Se zmateční stížností nelze souhlasiti, poněvadž a) k pojmu vniknutí se nevyhledává přemáhání odporu, stačí, stalo-li se prostě proti vůli oprávněného nebo jeho zástupce i jen pachateli předpokládané; v souzeném případě jest zjištěno, že pachatelé vnikli za účelem vykonání násilí, a že by jim k provedení tohoto účelu vstup nikdy nebyl dobrovolně poskytnut. Nezáleží tedy na tom, zda se setkali při vniknutí s odporem čili nic. Že by byl majitel místnosti souhlasil s jejich vniknutím za účelem vykonání násilí, soud nezjistil, nýbrž přímo vyloučil. b) Rozsudek činí stěžovatele J-a trestně zodpovědným pouze za násilí, které sám spáchal; v tom směru zjišťuje, že se (osobně) účastnil násilností, prováděných na majetku G-a tím, že mu odňal brýle, na Františku K-ovi tím, že mu odejmul spolkovou stuhu a na majetku hostinského tím, že mrštil na zem krabičky sirek se sirníkem v hostinské místnosti. K výtce neúplnosti rozsudku, uplatňované ve zmateční stížnosti v tom směru, že svědek H. udal pouze, že stěžovatel shodil se stolu sirky, že však neví, zda úmyslně či náhodou, stačí uvést, že svědek potvrdil, že viděl, jak J. spraštil sirkami o zem, že tedy výslovně mluvil o jednání úmyslném. c) Rozsudek zjišťuje formálně bezvadně, že násilný podnik byl smluven, že obžalovaní vnikli do Německého domu v úmyslu vykonati tam násilí, v kterémžto zjištění jest obsaženo i zjištění, že pachatelé předpokládali, že v hostinských místnostech najdou německé studenty, ježto sami udali jako účel svého zákroku, že se šli přesvědčiti, zdali neprovokují. Zcela lichá jest námitka, že obžalovaný byl odsouzen pro čin omisivní; zjišťujeť rozsudek, že stěžovatel rušil domovní mír způsobem v §u 83 tr. zák. předpokládaným, tedy činností pozitivní a že měl předem úmysl vykonati v domě násilí na lidech domácích nebo věcech. Bezdůvodné zmateční stížnosti obžalovaných Jaroslava K-a a Otty J-a bylo proto zavrhnouti.

Naproti tomu byla zmateční stížnost státního zastupitelství z výroku, sprostňujícího obžalované Jaroslava P-u a Rudolfínu R-ovou z obžaloby pro zločin podle §u 83. tr. zák. shledána opodstatněnou. Co se týče obžalovaného Jaroslava P-y, pochybil nalézací soud především v tom, že u tohoto obžalovaného nevzal skutkovou podstatu za vinu mu kladeného zločinu za prokázanu proto, že prý obžalovaný nedal svou přítomností aniž jiným způsobem na jevo, že činy, násilím prováděné tam vtrhnuvšími mladíky, schvaluje anebo jinak se s nimi ztotožňuje. Zrušovací soud vyslovil již ve svém dřívějším rozhodnutí v této trestní věci právní názor, že za vykonané násilí zodpovídají všichni, kdož do místnosti společně vnikli v úmyslu, by se tam dopustili násilí, pokud se týče ti, kteří zahrnuli ve svůj úmysl a vůli i případ, že tam násilí spácháno bude, předpokládajíc, že násilí to bylo spácháno někým z těch, kteří společně s úmyslem tím vnikli, a že při něm vědomě spolupůsobili, n e d a v š e n a j e v o s v ě h o n e s o u h l a s u. Dle tohoto názoru, jímž byl nalézací soud vázán, nezáleží tedy na tom, že obžalovaný nedal na

jevo s o u hlas s provedenými násilnostmi, rozhodným jest naopak pouze, zda při tom třebas i jen svou přítomností vědomě spolupůsobil, nedav na jevo n e souhlas. Zda ovšem v souzeném případě jest odůvodněna i prvá část tohoto skutkového předpokladu, totiž vědomé spolupůsobení při vykonání násilí, z rozsudkových důvodů jasně nevyplývá, jelikož zůstává pochybno, zda místnost, v níž si obžalovaný po vstupu do Německého domu se spoluobžalovaným K-em sedl a z níž se podle zjištění nalézacího soudu již nevzdálil ani za výstupu, jest od místnosti, kde se výstup stal (rozsudek mluví na několika místech o »prostřední« místnosti) oddělena tak, že obžalovaný nemohl spatřiti neb postřehnouti, co se v této druhé místnosti dělo, či zda — jak rozsudek na jiném místě naznačuje —, jde pouze o jedinou místnost, jež jest jen sloupky rozdělena v několik oddělení, při čemž v jednom seděl obžalovaný, kdežto výstup se stal v druhém oddělení, takže obžalovaný ze svého oddělení mohl a musel také pozorovati, co se dělo v oddělení sousedním. V onom případě byl by sprostňující výrok opodstatněn, neboť, nemohl-li nebo nemusil-li obžalovaný události z druhé místnosti pozorovati, nelze mluvit o jeho vědomém spolupůsobení při nich, takže nemohl ani dáti na jevo s nimi svůj nesouhlas; v druhém případě ovšem bylo by sprostění obžalovaného jen z toho důvodu, že se neodebral do oné části místnosti, kde se výstup odehrál, a nedal na jevo svůj souhlas s provedenými násilnostmi, pochybeno, poněvadž obžalovaný, i když do onoho oddělení nešel, přece jen vzhledem k tomu, že tu šlo o jedinou místnost, svou přítomností spolupůsobil a proto, chtěl-li zodpovědnost za vykonané násilí od sebe odvrátiti, měl zaujati k výtržnosti stanovisko a dáti na jevo svůj nesouhlas s chováním ostatních spoluobviněných, což zjištěno není. V tom směru jest tedy rozsudek nalézacího soudu, jak zmateční stížnost státního zastupitelství byť i ne výslovně, přece věcným poukazem právem vytýká, stížen nejasností, jež se týká okolnosti pro rozhodnutí závažné a zakládá proto zmatečnost rozsudku podle čís. 5 Šu 281 tr. ř. Obžalovanou Rudolfinu R-ovou sprostil nalézací soud z obžaloby pro zločin podle Šu 83. tr. zák. z toho důvodu, že na základě výpovědí svědků Miloslava B-a a Anny W-é má za zjištěno, že obžalovaná po dobu výstupu v místnosti vůbec nebyla přítomna a přišla do této místnosti teprve, když výstup se již ukončil. Jak zmateční stížnost právem vytýká, doznala však obžalovaná sama a rozsudek toto její doznání také uvádí, že přišla do místnosti, když bylo vše již v jednom chumlu, a svědek H. udal, že v chumlu viděl R-ovou, jak padla na B-u. Nalézací soud při onom zjištění nepřihlédl však ani k tomuto vlastnímu doznání obžalované, ani k svědecké výpovědi H. V tom nelze sice spatřovati vnitřní rozpor, jak stížnost za to má, jelikož tu nejde o navzájem se vylučující výroky zjišťovací, jde tu však o neúplnost, jež se týká okolnosti rozhodné (§ 281 čís. 5 tr. ř.). Z těchto důvodů bylo zmateční stížnosti státního zastupitelství vyhověti, aniž bylo potřebí obírat se i ostatními vývody stížnosti, jimiž uplatňuje důvod podle čís. 9. a) Šu 281. tr. ř., napadený rozsudek v části, sprostňující obžalované Jaroslava P-u a Rudolfinu R-ovou, zrušiti a vrátiti věc nalézacímu soudu, by ji v rozsahu zrušení znova projednal a o ní rozhodl.